

Autor: Nicole Maťová

Název práce: **Co je to statečnost? Je jí i dnes zapotřebí? (úvaha nebo esej)**

Kategorie: C

Ročník: 1.

Věk: 15

Adresa školy: Střední zdravotnická škola Hranice (Odloučené pracoviště Přerov)

Jméno pedagoga: Mgr. Simona Mudrová

Odvaha, jedno slovo a přitom tolik srdceryvných pocitů, v dnešní době snad jen fráze z knížek pro děti, letmý řádek, kdy princ vyrval princeznu ze spárů krutého černokněžníka. Máme ji ještě vůbec v srdci? Co to je? Proč nás vůbec opouští? Kde někdo vůbec bere právo nám ji brát? Co jsme to za lidi, že se vraždíme a pak se všichni tváří, že se nic neděje, kde je ten pohádkový hrdina, aby nás zachránil? Pořád se o ní mluví, je o ní spousta citátů, ale málokdo ji najde v sobě, je v nás snad schovaná jako ta nejzářivější perla moře a dostat se k ní není lehké.

Nejdřív bychom si měli uvědomit, kdo jsme. Že nejsme jen bludné ovce, co táhnou s davem, vždyť já jsem já a nikdo jiný už nebude nést mé jméno, bít se za mou rodinu, bojovat za mé sny a vykouzlit úsměv na rtech lidem, které mám ráda. Každý z nás na svojí pouti životem potká lidi, kteří nám na chvíli zkříží cestu, dají nám nesmrtelné vzpomínky, na které budeme ve stáří vzpomínat se slzami v očích a s úsměvem na rtech. Okoření nám náš život a vsypou do něj to nejsladší koření, z kterého sálá teplo, láska nebo i chmurné chvíle. Nikdy na ně nezapomeneme, protože právě oni byli součástí nás, toho, kým jsme byli, kým dnes jsme, toho, čeho jsme dosáhli a hlavně tím nejcennějším zlatem světa, a to kouskem odvahy.

Odvaha má sama o sobě kouzelnou moc, budit v nás toho spícího lva, co spí a čeká na probuzení, ale co víc, potřebuje nás, abychom ho krmili dobrem a žili svůj život, jako kdyby každý náš den byl ten poslední. Buď krmíte toho dobrého lva, co vás mění k lepšímu, nebo toho špatného, který žízní po pomstě, syrovém mase, utrpení, bolesti a těch nejzrůdnějších činech. Někdy mám pocit, že bloudím mezi slepými lidmi, kteří nevidí bolest druhých nebo snad ani nechtějí vidět. Nevím, co z těchto dvou faktů je horší, to, že je zaslepila pýcha a vlastní odraz v zrcadle, nebo to, že s otevřenýma očima sledují, jak se zabíjí pro kousek chleba?

Odvaha pro mě znamená jednu z nejkouzelnějších věcí, co se dere skrz naše srdce ven, klepe na jeho dveře a prosí o jejich otevření. Je to tichý hlas, který nám tiše šeptá do ucha, snad křídla andělů, jež nás objímají, abychom nepadli na kolena a nesešli z naší cesty. Ale abychom ji mohli pocítit, musíme nejdřív porazit náš strach, který v nás zakořenil jako mohutné kořeny starých stromů. Nedopustit, nedat mu možnost srazit nás na kolena, ustát všechny rány a zvednout se jako vítěz, aby se jednoho dne vědělo, že jsme tu byli, žili a ne nadarmo lehli v prach. Je to stav, kdy tělo zalije blaho, duše létá mezi mraky a zpívá tu nejhlasitější píseň na světě... píseň srdce.

Možná je někdy třeba na chvíli vypnout mozek a zaposlouchat se do oné slastné písni srdce, naslouchat jeho sladkým tónům, tichým nářkům a utišujícím melodiím. V tu chvíli bych udělala to, po čem bych opravdu toužila, někdo tomu říká bláznovství, já tomu říkám víra v samu sebe. Lidé by si měli uvědomit, že každá pomluva, která nějakému hlupákovi vypadne z úst, je vlastně závist, tím pádem nám dokazuje, co všechno by chtěl mít a nemá. Chtěla bych vzkázat všem, kterým někdo takový ublížil, lidem, v nichž vyhasla víra, zemřela naděje a ztroskotala v nich odvaha, těm, kteří teď drží revolver u hlavy, s napětím drží třesoucí prsty na spoušti a přemýšlí, co dál. Nejste tu sami, nikdy jste tu sami nebyli, nedovolte, aby vám jedna osoba ze 7 miliard lidí, kteří chodí po tomhle bláznivém světě, vzala vše, v co jste doufali, o čem jste snili, co jste si vybudovali... Nepadněte na kolena, nemačkejte spoušť, protože právě vy jste ta jedinečná bytost, dýchejte, ciťte kyslík v plicích, vnímejte venku zeleň, hvězdy, co svítí jen pro vás.. ŽIJTE!.. Právě proto, že kolem sebe vnímám všechno to neštětí, je třeba i někoho, kdo nás bude držet za ruku v těch nejtěžších chvílích, je třeba hrdinů.

Jenže, kdo je ten hrdina? Jak se pozná? Co vůbec to hrdinství je? Co když se dnes lidé bojí být hrdiny? Hrdina nerozdá to, co má, rozdá sebe. Zapomene na všechny své utržené rány. A jedná. Je tam, kde ho nejvíce potřebují. Zůstane, když už všichni odešli a utře slzy, i když sám krvácí. Hrdinové jsou pro mě vojáci, každý den vsází svůj osud do prázdné hry zvané válka. Dny se zdají jako roky a měsíce jako staletí.... Nikdy neví, kdy naposledy vydechnou a jejich srdce přestane tlouct. Jejich malé princezny nikdy neví, jestli se jim tatínek vrátí domů, a manželky se každý den modlí, aby mohly znovu obejmout svého manžela, stárnout s ním ruku v ruce. Nedokážu si ani představit, jaké peklo se na

bojišti odehrává, ale jediný, na koho se člověk v takových chvílích může spolehnout, je on sám. Musí spoléhat na svoji odvahu, co ho žene dál, nutí vstát a jít.

A co bolest, kterou utrpí rodina, když zjistí, že už svého hrdinu nikdy neuvidí? Jak moc si sáhnou na dno? Jak překonají tu bolest, co svírá hrdlo, jak zastaví slzy, které se kutálí po tváři? Každý hrdina si zaslouží úctu, ať je jakékoliv rasy, ať je to kdokoliv. Všichni jsme jiní, a přece tak stejní. Časem všem dojde, že žádná hmotná věc, počítač ani oblečení vám nenahradí lidskou lásku, objetí, pohlázení nebo pravý nefalšovaný úsměv. Hodnoty života mi změnily události, jež se mi vryly už navždycky do paměti, překopaly mé pohledy na svět a přiměly mě se zamyslet nad tím, jaké štěstí mám, jak moc asi hrdinové trpí a jakou odvahu každý den musí projevit.

První událost, která mi změnila život, byla výpomoc v organizaci pro postižené lidi. Každým dnem mi přirůstali k srdci víc a víc. Nikdy bych neřekla, jak moc dokáže takový člověk dát, otevřít srdce a vpustit vás do svého života a zaplnit ho štěstím a optimismem, když přitom sám trpí. Nikdy nezapomenu na jejich úsměvy nebo slova štěstí, když se jim podařilo pokročit v pokoření pro ně nemožného (například namalování obrázku). Tohle byli pro mě hrdinové. Nikdo si nedokáže představit, kolika těžkostmi si museli projít, co zažili, kolik lidí jim ublížilo, ale přesto mají tu sílu, aby pomohli ostatním. Přitom nemají jistotu, že přijde další den, že zažijí další východ slunce, uvidí hvězdy nebo ucítí vůni léta a jahod.

Hrdinové jsou mezi námi, normální lidé, co jen udělali něco, co se zdálo jako nemožné. A co hasiči? Doktoři? Všude je v sázce lidský život, lidská bytost, někdo, kdo prahne po životě. Všechno, co máme, bereme jako samozřejmost a chceme stále víc a víc... A přitom si neuvědomujeme, že někdo nemá ani z poloviny to, co my. Dny míjí jeden za druhým, jaro střídá zima a koloběh života plyne dál, doba jde dál, dál k horšímu.. Přitom doba není horší, vždyť ji tvoří lidé, tak co se tu stalo? Proč? Bude tu ještě místo pro hrdiny? Neupadnou v zapomnění? Nezapráší jejich jména prach a pavučiny? Bez odvahy by byl člověk jen tělo bez duše, prázdná skořápka. Proto bychom neměli nikdy zapomínat, kdo jsme, ať se děje cokoli, protože tu pravou odvahu najdeme vždycky v sobě.

Až jednou budu stařenka, chci na svůj život vzpomínat jako na příběh, který, i kdyby neměl šťastný konec, tak by byl plný dobrodružství, z kterého bych měla husí kůži. Důležité je žít. A co říct na závěr? Snad jen přání, aby nikdo nezapomněl, jak cenná bytost je, jaké bohatství je lidský život, štěstí žít ho, odvaha překonat neštěstí, co v něm zažijeme, víra, co nám dává sílu doufat v lepší zítřek..